

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

Kateřina Petrusová

FRAGMENT

Nebezpečná láska

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
L. N. Tolstoj – Anna Karenina
Ruda z Ostravy – BESCELER !!!
Tomio Okamura – Umění vládnout
Václav Klaus – Zápisky z cest
Jiří Dražar – Cesta ohněm a jiné povídky

Kateřina Petrusová
Nebezpečná láska – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

Kateřina Petrusová

1.

Už zase jsem to stíhala jen tak tak. Ujelo mi metro v 15:36, takže jsem prošvihla autobus a teď jsem od zastávky běžela. Kdybych nebyla líná a jezdila na kole, nemusela bych tohle řešit. Jenže v pět ráno, po dvanáctihodinové směně, to se mi vážně nebude chtít ani chodit, natož jet na kole. Já vím, vlastně tam nic nedělám, ale nikdy jsem nebyla noční pták. Noční služby mi dávají zabrat.

Proběhla jsem ulicí, lemovanou po obou stranách krásnými zdobenými branami a vysokými zdmi. Zastavila jsem se až u posledního domu napravo a zazvonila jsem. Téměř okamžitě se z mluvítka ozvalo: „Jo?“

Zavrtěla jsem hlavou. Věděla jsem jistě, že mě viděl na monitoru. A stejně se zeptal.

„Tady Paige.“

„Jdeš pozdě,“ posmíval se mi. Ozval se vysoký přerušovaný tón, který oznamoval, že se brána otevírá. Proklouzla jsem dovnitř a utíkala k domu. Nemusela jsem klepat, Julia mi otevřela, ještě než jsem se dostala ke dveřím. Usmála se na mě. Tony, jako vždy napravo ode dveří v tom svém šmiráckém koutě, se na mě ani nepodíval. Připadal si hrozně důležité, když sledoval všechny obrazovky a přepínal si jednotlivé kamery po celém pozemku. Nikoho z Russoových jsem neviděla ani neslyšela. On byl nejspíš ještě v práci a ona... Kdo ví.

Vyběhla jsem do patra a nahoře nad schodištěm se málem srazila s Rhondou. Snažila se tvářit našťavaně, ale myslím, že její mimické svaly by nic takového ani nedokázaly.

„Kde jsi? Už jsem se lekla, že mě tu chceš nechat i přes noc! Ale já bych tu nezůstala, měla jsem v plánu počkat do půl a pak utéct,

ať se Tony stará. Nebo ať se starají oni, tak se to přece dělá normálně, ne?“ brblala, ale nezněla naštvaně. Ona neuměla být naštvaná, bylo to moje čokoládové sluníčko. Jako vždycky, když jsme se střídaly na směně, mě objala a mně bylo na chvílku skvěle. Ji jsem měla vážně a upřímně ráda. Věděla jsem, že až ráno přijede Thomas, třetí ošetřovatel, bude předání směny o poznání chladnější a nepříjemnější.

„Všechno v pohodě?“ zeptala jsem se Rhondy a kývla bradou ke dveřím vedoucím do ložnice starého pana Russoa. Přes tvář jí přeběhly chmury a mně se zrychlil tep. Věděli jsme, že už to nebude trvat dlouho. Ale my dvě jsme doufaly, že tu s námi starý pán ještě chvílku pobude.

„Odpoledne tu byl doktor a moc se mu to nezdálo. Přidal morfiu. Pan Luca se dneska ještě neprobudil. Dnes ho máš nechat být, žádné mytí, nic.“

Měla jsem po náladě. Těšila jsem se na to, až si po každovečerní rutíně cvičení a mytí sednu do křesla u hlavy postele starého pána, otevřu jeho oblíbenou Agathu Christie a budu mu chvíli číst, než usne. Třeba by si vzpomněl, že tuhle knížku už četl několikrát. Možná by se rozpovídal o tom, jaké to bylo za války nebo jak neměl rád hippies. Měla jsem starého pána ráda. Byl to můj třetí svěřenec od doby, kdy jsem vyšla ze školy, a strávila jsem tu nejvíc času. Zvykli jsme si na sebe. Věděla jsem, že to jednou skončí. Jen jsem nechtěla, aby to přišlo už teď.

V pokoji byla téměř úplná tma. Jen lampa u mého čtecího křesla a monitory trochu osvětlovaly prostor. Na velké, neuvěřitelně drahé polohovací posteli ležel pod tenkou příkrývkou pan Luca a na první pohled bylo vidět, že Rhonda měla pravdu. Nevypadal dobře. Kdysi to určitě býval statný chlap, ale teď se v té velké posteli doslova ztrácel. Vrásčitou tvář měl voskově žlutou, protože před týdnem se mu zhoršila funkce jater. Dýchal tak mělce, že nebýt přístrojů, musela bych se sehnout až k němu, abych si mohla být jistá, že je ještě naživu. Bylo mi smutno.

Normálně bych teď před sebou měla protahování starého pána. Natáhnout paži, sevřít pěst, lehce zakroužit zápěstím, ohnout loket. Druhá ruka totéž. Pokrčit nohu, opatrně procvičit kotníky. Levý méně, po úrazu z mládí ho neměl tolik pohyblivý. A každé dvě hodiny změnit polohu. Díky posteli bych se ho nemusela ani dotknout, ale zdálo se mi skoro hrubé nechat nějaký systém hydraulických hadiček a já nevím čeho, aby dělaly mou práci. Přišlo mi tak nějak nedůstojné nedotýkat se pana Russoa. Normálně bych ho po cvičení omyla, a když by byl při chuti, zavolala bych do kuchyně, aby mu připravili kaši.

Dneska jsem u něj chvíli mlčky seděla a do očí se mi draly slzy.

V devět se ukázal pan Russo mladší. V perfektně padnoucím obleku, dokonalý muž středního věku. Nijak výrazně hezký, ale působil vždy příjemně.

„Žena tu nebyla?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Nechápala jsem jejich manželství. Jenže co já vím. Kdo ví, jak bude vypadat moje manželství za nějakých dvacet let. Jestli nějaké bude.

Byl na odchodu a já si to nedokázala odpustit.

„Pane Russo?“ oslovila jsem ho a přitom poslouchala, jak nervózně můj hlas zní. Otočil se na mě a čekal. Najednou jsem nevěděla, jak to říct. Podívala jsem se na starého pána a zpátky na syna, nakrčila jsem čelo a nadechla se. Zarazil mě gestem rukou.

„Vím o tom. Mluvil jsem s lékařem.“ Sklopil oči a na chvíli opravdu vypadal jako někdo, komu umírá otec. Unaveně si přejezl dlaní po tváři, ale hned se zase opanoval. Narovnal se a už to zase byl ten soustředěný úspěšný profesionál.

„Kdyby něco, dejte mi vědět. Kdykoliv, ano?“ Přikývla jsem. Bez rozloučení odešel.

Chvíli po druhé hodině se starému pánovi zrychlil tep. Jen nepatrně, ale vyrušilo mě to ze čtení. Rychle jsem pohledem přejela přístroje. Všechno v normě, tedy vzhledem k jeho stavu. Vstala

jsem z křesla a prohlédla si ho. I ve sporém osvětlení bylo vidět, že vypadá jinak. Líp. Zase mi vyhrkly z očí slzy. Jak někdo dokáže dělat tuhle práci, aniž by si k člověku vytvořil vztah? Dělat všechno mechanicky a nevnímat ho jako celistvou bytost, ale jen jako tělo? Přejela jsem panu Lucovi dlaní po čele. Bylo suché a chladné. Neměl teplotu. Nepotil se. Dýchal stále mělce, ale o mnoho klidněji. Vypadal spokojeně.

Popotáhla jsem a zvedla telefon. Nejdřív doktora. Vzal to po prvním zazvonění. Zněl rozespale, ale okamžitě se probral. Do půl hodiny přijede. Pak jsem vyšla na chodbu a zamířila na druhý konec domu k ložnicím Russoových. Z pracovny se ozýval tichý hovor; zaklepala jsem.

„Dále?“ promluvil pan Russo hlasitěji. Byl uvnitř sám, ale k ramenu měl přitisknuté sluchátko telefonu – ještě pracoval.

„Pane, je mi to líto, ale už...“ Nenašla jsem vhodná slova. Pochopil mě. Dal si sluchátko k uchu a omluvil se, že zavolá později.

„Zavolala jste doktora?“ zeptal se tiše. Přikývla jsem. Společně jsme se vrátili do ložnice starého pána. Všechno bylo stejné, jako když jsem před dvěma minutami odcházela.

„Vypadá klidně.“ Pan Russo stál u postele a pozoroval otce. Nevěděla jsem, co říct. Co dělat. Tohle jsem zažívala poprvé. Zнала jsem teoretickou stránku věci ze školy, ale ani jednou jsem se svým svěřencem nebyla až do konce. James i Lisa zemřeli dokonce v nemocnici.

„Nemá bolesti?“ podíval se na mě. Zavrtěla jsem hlavou. Přikývl. Bylo ticho.

„Mám odejít?“ zašeptala jsem. Pan Russo ke mně zvedl hlavu a lehce se usmál.

„Jedině, že byste došla pro Rhondu. Měl vás rád. Jestli nás vnímá, má radost, že jste tu.“

Až doteď jsem se ze všech sil snažila dělat, že jsem nad věcí. Stačily tyhle dvě věty a začala jsem brečet. Vypadal zaskočeně.

„Já se omlouvám, nevěděl jsem... Nevím, co... Promiňte.“

Zuřivě jsem vrtěla hlavou a pokoušela se uklidnit.

„To já, mrzí mě to. Jen... Taky máme pana Lucu rády, obě.“
Byla jsem si tím absolutně jistá. Přikývl a otočil se zase k posteli.
V tichu jsme stáli a pozorovali jeho otce.

Doktor přijel téměř přesně za půl hodiny. Slyšela jsem, že dům je na nohou – taky nemusel zvonit, Julia byla vzhůru. Zkontroloval všechno to, co já před půl hodinou, a potvrdil moji domněnku. Pan Russo pak došel pro svou ženu a mě poprosil, abych si šla dát kafe.

Seděli jsme v kuchyni. Julia, kuchařka Donna, Tony a já. Za chvíli se k nám připojil i doktor s dětskou chůvičkou v ruce. Její druhá část byla přímo u monitoru srdeční akce a všichni jsme slyšeli ten pravidelný zvuk. Doktor se zatvářil omluvně. Jeho příjmení jsem si nedokázala zapamatovat, DiMarco, DiMaggio, DaMare? Ale bylo italské, stejně jako původ Russoových a všech jejich zaměstnanců. Jen my, ošetřovatelé, jsme nějak nezapadali do téhle malé Itálie.

„Budete tu do rána?“ prolomila jsem ticho. Doktor přikývl.

„Nebo spíš jak dlouho to bude potřeba.“

A zase jsme mlčeli.

Byly skoro čtyři, když se z chůvičky ozvalo první výstražné zapípání. Doktor se zvedl a rychle vyběhl nahoru. Došlo mi, že jsem se nestihla rozloučit. Znovu jsem popotáhla. Čekala jsem, že Tony si do mě rýpne, ale taky byl zaskočený. Vstala jsem a vyšla po schodech – ani jsem nemusela udělat těch několik kroků k ložnici pana Lucy, abych slyšela zběsilý alarm všech přístrojů. A pak bylo ticho. Sedla jsem si na poslední schod.

Sbohem, Luco.

Thomas přišel ve tři čtvrtě na pět. Pořád jsem seděla na schodech, z ložnice pana Russoa mezitím vyšla jen jeho snacha a hned zamí-

řila k sobě do pokoje. Syn i doktor byli stále u něj. Nevěděla jsem, co tam dělají. Nepotřebovala jsem to vědět.

„Co tu sedíš?“ divil se Thomas. Když jsem k němu zvedla zardulý obličej, došlo mu to. Kývl bradou ke dveřím ložnice:

„On umřel, jo?“

Ušklíbla jsem se. Jistě je naštvaný, protože si bude muset hledat novou práci. A být ošetřovatelem u Russoových bylo finančně nadprůměrně ohodnocené.

„A nemohlas mi zavolat? Nemusel jsem se sem plahočit,“ mračil se.

„Trochu úcty, ne?“ sykla jsem vztekle. Zavrtěl nechápavě hlavou:

„Aby ses z něj nezbláznila. Byl to jen pacient.“ Chvilí přemýšlel a pak se zeptal:

„Dostaneme zbytek peněz ještě teď?“

Nevěřičně jsem se na něj podívala a měla chuť ho skopnout ze schodů. Vypadal dotčeně.

„No co? Neříkej, že tu na ně nečekáš?“

„Jdi se bodnout, Thomasi!“ vyhrkla jsem.

„Zbytek vaší výplaty vám zašleme v běžném termínu, pane McFelthy,“ ozval se za mnou hlas pana Russoa a já hanbou zrudla za toho idiota. Thomas něco zamumlal a odešel. Chtěla jsem se taky zvednout, ale můj zaměstnavatel se unaveně posadil vedle mě na schod. Čekala jsem. Přece v něm musí být nějaký smutek, který dřív nebo později vybublá na povrch, ne? Třeba to bude teď. Možná si potřebuje popovídat. Obejmout. Truchlící příbuzní. Tak jsme je brali ve škole.

„Děkuju, Paige,“ hlesl po chvíli. Musela jsem si odkašlat, abych byla slyšet:

„Nemáte zač. Bylo to... Pan Luca byl úžasný. Upřímnou soustrast, pane Russo.“

Ještě chvíli jsme tam mlčky seděli. Pak vstal a jen lehce mi stiskl rameno.

On uklidňoval mě.

„Běžte se vyspat, Paige. Jste tu autem?“ Zavrtěla jsem hlavou.
„Zavolám vám taxi, chcete?“ Znovu jsem odmítla:

„Pojedu autobusem. Děkuju.“

„Dokumenty a doporučení vám pošlu,“ řekl ještě. Pak se nerozhodně sehnul a chtěl mi podat ruku, ale já ve stejný moment vstala, takže jsme se minuli. Za normální situace bychom se tomu zasmáli a tu ruku si podali, ale teď jsme oba udělali krok dozadu.

„Tak sbohem, Paige.“

„Sbohem, pane Russo.“

Odemkla jsem všechny tři zámky, vstoupila do bytu a zase za sebou zamkla.

Svlékla se jen do spodního prádla.

V lednici vzala plechovku piva, otevřela ji a žíznivě se napila. Chtělo by to spíš panáka. Několik.

Napsala jsem Rhondě esemesku, že Luca umřel. Že je mi hrozně a že výplata jí dorazí jako vždy a papíry někdy brzo.

Zapnula jsem počítač, smazala spamy z mailové schránky. Odmítla jsem pozvánku na bowling dnes večer s bratrem a jeho kamarády. A svým známým rozeslala vzkaz o tom, že hledám práci.

Lehla jsem si do postele a znovu brečela pro starého pána.

Říkali nám to mnohokrát. Když vám jeden pacient zemře, brzy tu bude jiný. Nelpěte na nich. Dejte si pozor, abyste s nimi nenavázali příliš blízký vztah.

No, tak to jsem úplně přesně nezvládla. Nikdy.

2.

Kafe s Rhondou. Pár piv s bratrem. Jeden telefonát, následovaný jednou docela podařenou nocí. Je dobré, když po rozchodu zůstanete přáteli. Přáteli. Jen ta rána jsou tak trochu rozpačitá.

„Uděláš mi snídani, vid?“ Podepřel si hlavu rukou a sledoval mě. Musela jsem se usmát. Poprvé za ty tři dny. Byl pořád stejný, nepoučitelny.

„Možná ti dovolím, aby ses oblíkl, než tě vykopu na chodbu,“ řekla jsem, ale neuměla jsem zůstat vážná. Na chvíli se tvářil doctčeně, ale protože už jsme vůči sobě neměli žádné závazky, neudělal scénu. Došlo mu, že na děláni snídani má teď někoho jiného. Chtěla jsem si vyčítat, že jsem spala se zadaným chlapem, ale nedokázala jsem to. V podstatě jsem jí vracela to, co ona dělala mně.

„Tys byla vždycky moc hodná,“ konstatoval nakonec. Naklonil se ke mně, dal mi naprosto nevinnou pusku a pak se šel obléct.

„Zavolej. Kdykoliv,“ otočil se na mě ve dveřích. To kdykoliv nevyslovil s lascivním podtónem. Prostě kdykoliv. Tentokrát jsem se usmála trochu smutně. Kdyby nebyl můj bývalý, kdybych ho už neznala až moc dobře, rozhodně bych ho znovu sbalila. Ale ty jeho zlozvyky jsem znala až moc důkladně. Takže zas někdy, na jednu noc.

„Měj se, Kevine.“

Ještě chvíli jsem se válela v posteli. Mohla jsem si to dovolit, když jsem teď nezaměstnaná. Můžu si konečně pořádně odpočnout. Strídání směn mě vážně vyčerpávalo, a když jsem jednou za tři týdny měla úplně volný víkend, celý jsem ho prospala. Snažila jsem se dohnat ten deficit. I přesto to byla skvělá práce.

Další povzdech nad Lucou.

Rhonda na tom byla podobně, ale nezasáhlo ji to tak moc. Měla manžela, syna na univerzitě a výstavního psa, se kterým bylo podle ní práce jako na kostele. Starého pána jí bylo líto, ale brala to tak, že se to takhle mělo stát. Prožil dlouhý a spokojený život a zemřel doma. Do předposledního dne jsme mu četly jeho oblíbenou Agathu. Měla jsem to pořádně zapít a pak si najít novou práci. Ona byla v agentuře hned druhý den. Vzali si hypotéku na dům, nemohla si dovolit nepracovat. Za týden nastupovala jako asistentka k holčičce s Downovým syndromem a těšila se na tu práci jako malá. Žádné těžké nemoci. Žádná hrozba smrti, která visí ve vzduchu a může přijít kdykoliv. Ráno ji vyzvedne, pojedou s ní do školy, odpoledne s ní stráví doma, navečer přijedou rodiče z práce a Rhonda půjde domů.

„Říkám ti, zlatíčko, najdi si něco podobného. Ty to potřebuješ. Žádní staří lidé, žádné umírání. Dojdi do agentury a řekni: Hele, chci něco aspoň tak úžasnýho jako Rhonda! A jestli ten skrček bude proti, povídám ti, že se tam na něj dojdu podívat! Hezky mi to zavolaš a já si ho podám, platí?“

Chtěla jsem poslechnout. Jít do agentury a škemrat o někoho, kdo mi jen tak neumře. Jenže jsem si byla skoro jistá, že mě rychle vypoklonkují. Nedokázala jsem se chovat tak bezprostředně a mile, ale zároveň si umět důrazně říct o cokoliv. O lepší práci, o víc peněz, o volno. Na to jsem byla moc málo odvážná.

Z přemýšlení mě vytrhlo zvonění telefonu. Ráno mohla volat jediné máma. Zavřela jsem oči a ušklíbla se. Teď jsem na ni vážně neměla náladu. Bratr jí určitě řekl, že jsem bez práce, a ona si nenechá ujít příležitost pro svou řeč. Chvíli jsem si pohrávala s myšlenkou, že jí to prostě nezvednu. Nakonec jsem se jako správně vychovaná dcera po mobilu natáhla.

„Ahoj, mami.“

„Paige? To jsi ty?“ Tlumeně jsem si povzdechla. Proč se na to ptá, když ví, že jsem to já?

„Jo, mami, to jsem já.“

„Zníš hrozně!“ vyčetla mi. „Vůbec jsem tě nepoznala!“ A kdo by ti asi zvedal mobil? Kdo by ti říkal mami?

„Jsem rozespálá, před chvílí jsem vstávala,“ řekla jsem po pravdě. Hned mi došlo, že to byla chyba.

„Je půl desáté! Nemůžeš spát takhle dlouho! Nesmíš vypadnout z rytmu, miláčku. Nic se neděje, tak nemáš práci. Nemusíš kvůli tomu upadat do depresí.“

„Já neupadám do depresí,“ namítla jsem chabě. Možná jsem trochu lhala.

„Slyším, jak mluvíš, Paige! Jsi ukázkový případ! Za ztrátu práce se nemusíš stydět.“

„Mami, já nepřišla o práci. Nevyhodili mě. Umřel mi svěřenec,“ vysvětlovala jsem unaveně.

„Byl starý,“ snažila se mě uklidnit. Mělo to spíš opačný účinek. Musela jsem se ovládat, abych nezačala vztekle křičet. Možná jsem vážně trpěla až moc. Asi se mi to vymklo z rukou.

„Víš, měla bys konečně začít dělat něco jiného,“ řekla. Věděla jsem moc dobře, co přijde. „A měla by sis konečně najít někoho normálního! Slušného muže, který se o tebe postará!“

Měla jsem chuť oponovat, že jsem tu dnes v noci měla Kevina a postaral se o mě docela dobře, ale jen bych ji víc naštvála. Prostě mi to potřebovala říct.

„Už nejsi nejmladší, Paige!“ vytasila argument, kterému se nedalo nijak odporovat. Ona v mém věku už měla mě. Čekala Petera. A já? Já nic.

„Ale rozhodně nejsem stará,“ povzdechla jsem si nakonec. Chtěla jsem ještě namítnout, že doba je jiná než před čtyřiadvaceti lety, kdy mě porodila, ale ignorovala mě a brebentila dál:

„Měla by sis najít slušnou práci, někde na recepci na klinice nebo jako sestřička v nějaké hodně příjemné ordinaci. A kdo ví, třeba se seznámíš s nějakým milým lékařem!“ Zavrtěla jsem

s úšklebkem hlavou, ale hned jsem se vzpamatovala a zatvářila se slušně. Jako by to snad mohla vidět. Nakonec jsem přišla na akceptovatelnou záminku k ukončení hovoru.

„Jdu do agentury, mamí,“ vyhrkla jsem ve chvíli, kdy se nadechovala. „Řeknu jim, že vzkazuješ, aby mi dali nějakou normální práci.“

Zarazila se. Skoro jsem slyšela, jak přemýšlí. Nakonec to nevydržela:

„Děláš si ze mě legraci, Paige?“

„Ne, mamí,“ ujistila jsem ji. „Prostě jim řeknu, že to tak moje máma chce.“

Jo. Dělal jsem si z ní legraci. Svým způsobem.

Opravdu jsem do agentury šla. A celou cestu jsem sama sobě držela pěsti. Prosím, ať je tam ona, a ne on, prosím, prosím!

Teď jsem seděla na nepohodlné plastové židličce a pozorovala jeho, Johna Dwighta, jak zamyšleně zírá do počítače, občas nesouhlasně zamručí a párkrát klepne prsty do klávesnice. Neměla jsem ho ráda. Bylo to vzájemné. Jeho kolegyně Rebecca byla o poznání přívětivější, ale dnes měla volno. Možná jsem měla nejdřív zavolat.

„Obávám se, že jste si nadiktovala příliš vysoké požadavky, slečno Adamsová,“ podíval se na mě a z jeho pohledu kapal sliz. „Nikoho mladého a neumírajícího nebo starého a ne vážně nemocného tu prostě nemáme. Navíc jste si u posledních zaměstnavatelů zjevně zvykla na vyšší finanční ohodnocení a v takové hladině tu není vůbec nic. Vůbec,“ zdůraznil. Měla jsem chuť mu říct, že si ho Rhonda najde a dá mu to sežrat. A taky jsem měla chuť utéct. Místo toho jsem se jen zeptala, co mi tedy může nabídnout.

Tři místa. Kvadruplegik, Alzheimer, těžká roztroušená skleróza. Z úst mi unikl povzdech.